

La vida a l'atzucac (2)

21/10/2009

ALBERT PUNSOLA(/AUTOR/ALBERT-
PUNSOLA-44)

Periodista

L'espai urbà condiciona menys del que sembla el benestar d'un col·lectiu humà

No són pocs els estudis i escrits que relacionen la regeneració urbana i la cohesió social. Però tal com va dir un vell professor de filosofia del meu institut: "que un fenomen aparegui abans que un altre no vol que

dir que el primer sigui la causa i el segon l'efecte".

De vegades la teoria aclapara tant que cal respirar i sortir a fer un tomb tot atrevint-se a pensar sense prejudicis ni condicionants. Així que em poso a caminar pel casc antic de Barcelona. Es un paisatge de la infantesa on reflexió i emoció es barregen de forma inevitable. Aprofundint en la memòria em venen imatges de moltíssima gent al carrer: prostitutes, quinquis amb samarretes d'ACDC fent-se uns porros, nens jugant a cuít i amagar entre els cotxes i passant-s'ho d'allò més bé, veïns del barri anant a comprar o petant la xerrada. Tot això passava al mateix temps en un escenari paupèrrim no gaire lluny del tercer món pel color i per l'olor. Se'n podria dir convivència? Per què no?

Malgrat els canvis físics evidents, aquest barri continua tenint el bullici com a divisa -si es vol veure aquest aspecte- o la deixadesa, si es vol remarcar aquest altre. El que ha canviat, segur, és la percepció de la ciutadania. Si en el passat es vivia en una feliç resignació per absència d'expectatives, ara la irritació col·lectiva és la tònica general i així ho certifiquen les nombroses pancartes demanant un barri digne. Si no és digne vol dir que no disposa d'uns mínims i aquests mínims eren el que caldria esperar després de milions invertits en regeneració urbana durant tres dècades. La imatge que ho sintetitza podia ser la brutícia acumulada al voltant d'una flamant instal·lació de recollida pneumàtica. La barbàrie sempre conspira contra la civilització.

Compte, però, amb les conclusions precipitades. La regeneració urbana no ha estat un error. Potser han faltat encerts en l'encarrilament de molts temes socials antics i nous com la prostitució, el treball precari, l'absentisme escolar, la immigració, l'envelliment de la població autòctona.

(F)

El que es posa en relleu aquí és que l'espai urbà condiciona menys del que sembla el benestar d'un col·lectiu humà. Més aviat s'intueix que és la situació d'un col·lectiu en un moment determinat la que repercuteix en el tractament de l'espai públic com molt bé saben alguns motivats seguidors del Barça o els nihilistes de Pozuelo de Alarcón. Existeix, però, una casuística més detallada i més subtil que no té a veure amb aquests casos extrems però que es mou pel mateix principi: l'expressió dels sentiments íntims en l'espai compartit. Seguint aquesta hipòtesi argumental seria possible, doncs, que el casc antic de la ciutat no hagi millorat tant com caldria esperar a partir de les inversions fetes perquè les problemàtiques dels que hi viuen no han rebut la mateixa atenció que l'espai físic. No hi ha retrets a fer: moure pedres és més fàcil que endinsar-se en els laberints dels conflictes humans. Aquests dies la classe política ha manifestat que no sap com tractar el problema de la prostitució. Quina prova més clara que aquesta del que estem dient?

Una cita amorosa pot ser un èxit o un fracàs tot depèn de l'esperit amb que s'afronti per les dues parts més que no pas de la qualitat del restaurant. De manera semblant, s'ha especulat molt sobre el paper dels desnivells en l'espai urbà que moltes intervencions, amb la millor intenció, han suavitzat amb

rampes i escales. Segons alguns, unes escales poden esdevenir àgore improvisades que fomentin el contacte entre la gent. Per d'altres, ajuden a que els incívics s'enroquin allà tot el dia degradant l'indret i excloent la resta de la gent. Qui té raó? De fet les dues coses poden passar però en tot cas la culpa no serà de les escales.

Parlant de desnivells, l'any passat a la exposició que es va fer sobre el barraquisme a Barcelona, recordo haver vist un testimoni d'una senyora que rememorava la forta solidaritat que es va viure en el Carmel en aquells anys on el fang i les rates campaven pels duríssims pendents del barri barceloní. Hi havia cohesió social, clar, perquè els objectius comuns, eren molts. I aquesta és l'única manera perquè un atzucac deixi de ser-ho.

--

Relacionat: [La vida a l'atzucac \(1\)](#) ([../web/noticies/sos_noticies_web.php?cod_idioma=1&seccio=5&num_noticia=442767](#))

Periodista **Etiquetes:** [Catalunya](#) (/etiquetes/catalunya)

[Medi urbà](#) (/etiquetes/medi-urba)

Share 0

Tuit

 (<https://plus.google.com/share?url=https%3A//www.sostenible.cat/opinio/la-vida-a-latzucac-2>)

 (<https://www.sostenible.cat/print/opinio/la-vida-a-latzucac-2>)

Relacionats

Butlletí

Correu electrònic *

Subscriu

[Enviaments anteriors](#) (/newsletter/sostenible)

(/)

Revista de la **xarxa** de ciutats
i pobles cap a la sostenibilitat

**Diputació
Barcelona**

(<http://www.diba.cat>)

[Arxiu](#) (/arxiu)

[Continguts per categoria](#) (/tagclouds/chunk/3)

[Continguts per etiqueta](#) (/tagclouds/chunk/1)

[Continguts per municipi](#) (/tagclouds/chunk/2)

[Avís legal \(http://www.diba.cat/avislegal\)](http://www.diba.cat/avislegal)

[Contacte \(/formulari/contacte\)](/formulari/contacte)

[RSS \(https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=\)](https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=)

[https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888\)](https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888)

[http://www.twitter.com/xarxasost\)](http://www.twitter.com/xarxasost)

[http://youtube.com/xarxasost\)](http://youtube.com/xarxasost)

[\(rss.xml\)](#)